

Sophie McKenzie

Zusje vermist

 UITGEVERIJ
De Fontein |
JEUGD

Zesde druk, 2018

www.politienietbetreden.nl

Oorspronkelijke titel: *Sister, Missing*

Verschenen bij Simon & Schuster

© 2011 Sophie McKenzie

Voor deze uitgave:

© 2016 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Jeske Nelissen

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3994 9 (e-book 978 90 261 3995 6)

NUR 284, 285

Zusje

Ik werd wakker van het zonlicht dat door het slaapkamerraam van het vakantiehuisje naar binnen viel. Het zou weer een hete dag worden. Geeuwend kwam ik over-eind in bed, voorzichtig om Madison niet te storen. Haar lange, donkere haar lag uitgespreid over het kussen. Toen ik het zachtjes wegveegde, zag ik haar lieve, hartvormige gezicht.

Madison kreunde in haar slaap. Haar lange wimpers staken donker af tegen haar zachte wangen, waarop de tranen sporen hadden achtergelaten. Zo was het elke nacht gegaan sinds we vorige week hier waren aangekomen. Elke keer schrok ze wakker van een nachtmerrie, waarna ze naar mijn kamer kwam en ik haar haar streelde totdat ze weer insliep. Later werd ik dan wakker doordat ze hilde in haar slaap... een zacht, hartverscheurend gejammer.

Ik boog me over Madison heen, kuste haar op haar voorhoofd en trok voorzichtig het dekbed over haar blo-

te schouder. Terwijl ik naar haar keek, werd haar ademhaling onregelmatiger en deed ze langzaam haar ogen open.

‘Hoi, Lauren,’ mompelde ze. ‘Ik droomde weer over pappie.’

‘Ja, snoesje. Het is al goed,’ fluisterde ik.

Onze vader, Sam, was negen maanden geleden plotseling gestorven. Het gemis knaagde voortdurend aan me, ook al was ik niet bij hem opgegroeid. Hoewel hij mijn biologische vader was, heb ik hem pas twee jaar geleden leren kennen, omdat ik als klein kind ontvoerd en geadopteerd ben.

Sam mocht ik erg graag en ik miste hem elke dag. Maar voor Annie, mijn biologische moeder, en mijn zussen Shelby en Madison was de plotselinge dood van Sam nog veel erger: zij waren gewoonweg gebroken. Vooral voor die kleine Madison. Ze was pas acht. Als ik eraan dacht hoe zij zich moest voelen, keerde mijn maag zich om.

Nu vlijde Madison zich dicht tegen me aan. Ik streelde haar haar en ze geeuwde en rekte zich uit als een kat door haar rug te krommen en haar armen boven haar hoofd te strekken.

Even later was ze uit bed en rende ze naar het raam. Met haar grote, bruine ogen keek ze me aan. ‘Gaan we vandaag naar het strand?’

‘Tuurlijk. Meteen na het ontbijt,’ zei ik lachend.

‘Joepie!’ Madison sprong door de kamer; haar nachtmerrrie was vergeten. Ze trok een roze balletrokje over haar blauwgeruite pyjamabroek aan. Terwijl ze rond-draaide wapperde haar haar wijduit.

Een frisse wind. Ineens drong het tot me door dat ik die uitdrukking nooit begrepen had. Maar dat was Madison: een frisse wind in een matte, saaie wereld. Ze was de enige die Annie ooit een glimlach wist te ontlokken en de enige die mij altijd een goed gevoel gaf.

Madison bleef midden in een draai staan en staarde me aan. 'Maar Shelby niet,' zei ze.

'Belooft me dat Shelby niet meekomt, Lauren.'

Ik lachte. Een van de vele dingen die Madison en mij verbond, was de hekel aan onze tweede zus. Shelby was altijd lomp en agressief. Gisteren nog had ze Madison aan het huilen gemaakt door spottend te zeggen dat ze toch écht te oud was om nog met poppen te spelen.

'Ja hoor,' zei ik. 'Als je je snel aankleedt, zijn we al weg voordat zij wakker is.'

Ze knikte en liep met wijd opengesperde ogen de kamer uit. Snel kleepte ik me aan en wierp een blik in de spiegel: met mijn spijkerbroekje, strakke T-shirt en sandalen zag ik er goed uit. Ik greep een strandtas uit de kast en pakte in de badkamer twee handdoeken en zonnebrandcrème. Het was al dagenlang verbazend warm, zeker voor april, en vandaag leek daarop geen uitzondering te worden.

Ik stak mijn haar vast, zodat het niet in mijn gezicht viel en deed wat eyeliner op en lipgloss, die ik vervolgens samen met mijn telefoon in mijn tas liet glijden. Daar zou Madison graag mee spelen terwijl mijn benen hopelijk een kleurtje kregen. Onder mijn T-shirt had ik mijn bikini al aan. Ik pakte mijn zonnebril en liep de kamer uit.

Madison was al beneden en schrokte een schaalje ontbijtgranen naar binnen.

‘Goed, je mag met Lauren mee, maar alleen als jullie bij elkaar blijven,’ zei Annie, bezorgd in haar handen wrijvend. Ze had haar ochtendjas aan en de make-up van gisteren zat nog op haar gezicht.

‘Het komt allemaal goed,’ zei ik vastberaden. ‘Ik let wel op Mo en –’

‘Maar wie let er dan op jóú?’ onderbrak Annie me. Ze nam verstrooid een slokje van haar koffie.

Mijn god. Ik greep me vast aan de tafel. Ik deed mijn best om begrip te tonen, echt. Ik wist hoe zwaar het verlies van Sam voor Annie geweest was. Dat was het voor ons allemaal. Maar waarom moest zij elke keer dat ik twee stappen bij haar vandaan deed doen alsof ik ontvoerd zou worden? Ik was zestien en over een paar maanden deed ik eindexamen.

Met moeite produceerde ik een glimlach en ik slikte mijn ergernis weg. ‘Het komt wel goed,’ zei ik nog eens.

‘Wil je niet wachten totdat Shelby ook op is?’ vroeg Annie.

‘Nee mam. We willen nú weg,’ zei Madison beslist. Ze stond op en hing haar blauwe tasje over haar schouder. Ik wist wat daarin zat en ving haar blik.

‘Oké, maar... maar willen jullie niet liever met de auto op stap, picknicken?’ vroeg Annie.

Madison en ik keken elkaar verschrikt aan. Annies idee van een picknick was een kort autoritje (waarbij ze aan één stuk door klaagde over de smalle weggetjes en dat ze aan de ‘verkeerde’ kant moest rijden) gevolgd door

een lukraak samengestelde maaltijd van wat ze maar in de koelkast had aangetroffen. De afgelopen dagen hadden we al op heel wat stranden gezeten, in een (overigens mislukte) poging een van de grotten te vinden waar het volgens haar in de omgeving van wemelde. En we hadden rare dingen gegeten zoals salade van hardgekookt ei met gedroogde abrikozen... of zelfs een keer een pakje zaden dat vogelvoer bleek te zijn.

‘Eh... nee, laat maar,’ zei ik.

‘Oké, nou ja, neem dit dan maar mee.’ Annie stopte een paar briefjes van twintig pond in mijn hand. ‘Om twaalf uur thuis zijn, afgesproken?’

‘Goed,’ zei ik gelaten.

Madison zette snel haar schaalte in de gootsteen. Ze droeg een spijkerbroekje met een T-shirt in dezelfde kleur blauw als dat van mij. Omdat we allebei lang, donker haar en dezelfde snelbruinende huid hebben, zorgden onze ogen (de mijne blauw, die van Mo donkerbruin) voor het enige kleurverschil tussen ons.

‘Hé, we lijken wel een tweeling,’ zei ik.

‘Ja hè,’ zei ze met een stralend gezicht. ‘Ik ben klaar.’

‘Neem een jasje mee, allebei,’ zei Annie, terwijl ze naar de kapstok in de gang holde.

‘Niet nodig, buiten is het al bloedheet.’ Ik stak mijn hand uit en voelde hoe Madisons warme vingers zich om die van mij strengelden. ‘Doei hè, Annie.’

‘Doei mam,’ riep Madison. Giechelend liet ze zich door mij de keukendeur uit trekken, langs de zijkant van het huis.

Terwijl ze met haar hand nog in de mijne de stoep op

sprong, hoorde ik achter ons de klagerige stem van Annie. ‘Passen jullie wel op...’ Ik werd overspoeld door irritatie.

De zon brandde op mijn gezicht terwijl we verder liepen en verwarmde me vanbinnen. Hoe dichterbij het strand kwamen, hoe gelukkiger ik me voelde, nu we het drukkende gewicht van Annies bezorgdheid steeds verder achter ons lieten.

Geen moment kwam het bij me op dat ze zich terecht zorgen maakte... dat er iets was om je zorgen over te maken.

Toch zou twee uur later mijn hele wereld op zijn kop komen te staan. En hoewel ik dat toen nog niet wist, was dat allemaal mijn eigen schuld.

Vermist

Tegen een uur of tien begon het strand vol te stromen met zanaanbidders. Vermoedelijk waren er zo veel mensen doordat het tweede paasdag was, en ongewoon warm, maar eerlijk gezegd had ik het de week daarvoor fijner gevonden. Toen was de lucht betrokken geweest en het strand veel rustiger.

Madison leek het niets uit te maken. Op de boulevard bleven we even kijken naar de draaimolen, waaruit 'Teddy Bear's Picnic' schetterde, waarna we op het zand een plekje zochten en onze handdoeken uitspreidden.

We hadden elkaars haar in kleine vlechtjes gedaan en nu lag Madison met opgetrokken benen op haar handdoek aan de rand van haar blauwe tasje te plukken. Ze keek naar me op met haar chocoladebruine ogen, die zowel verlangen als schaamte uitdrukten.

'Doe maar,' zei ik lachend. 'Haal ze er maar uit.'

Madison grijnsde naar me en haalde voorzichtig de

drie poppetjes tevoorschijn die ze, zoals ik wist, in haar tas bewaarde. Terwijl zij er een fantasiespelletje mee ging spelen en stilletjes fluisterde, ging ik op mijn rug liggen en deed mijn ogen dicht.

Voor de dood van Sam had Madison vrijwel geen belangstelling meer gehad voor haar poppen, maar daarna speelde ze er weer dagelijks mee. Eerst deed Annie daar heel verkrampt over en maakte ze zich zorgen dat Mo haar ‘verdrongen verdriet uitleefde’ of iets anders ingewikkelds, wat alleen te volgen viel als je psychologie had gestudeerd. Na een poos had ze het er niet meer over, omdat ze hoopte dat Mo er vanzelf weer mee zou ophouden. Maar Shelby had er vanaf de allereerste dag gemeen over gedaan. Elke keer dat ze een pop zag, plaagde ze Madison dat ze zo kinderachtig was.

Allebei begrepen ze het niet. Madison had gewoon iemand nodig om van te houden, iemand die niet ineens wegviel doordat hij stierf.

Hoe dan ook, negen maanden na de dood van Sam speelde ze nog steeds met haar poppen, maar enkel als ze in haar eentje was of met mij erbij.

‘Hoe gaat het met Tilda?’ vroeg ik, wijzend naar een heel lief popje met rood haar en sproeten.

‘Ze is boos op Tammy,’ zei Madison, verdrietig haar hoofd schuddend. ‘Tilda was gemeen.’ Ze begon allerlei details over de denkbeeldige ruzie te vertellen.

Na een paar minuten snapte ik er al helemaal niets meer van, maar ik knikte lachend. Toen Madison klaar was met haar uitleg, keek ik of haar benen wel genoeg waren ingesmeerd, pakte mijn telefoon en opende Face-

book. Het was nog vroeg, maar de meeste van mijn vrienden (en mijn vriendje Jam) waren met Pasen in Londen gebleven, en ik wist dat ze gisteravond met een heel stel bij elkaar waren gekomen.

Als wij dit vakantiehuis niet gehoord hadden, had ik met ze mee kunnen gaan. Maar sinds Sam aan een of andere onopgemerkte hartkwaal was gestorven, was Annie pas twee keer in Engeland geweest en beide keren had ze geweigerd ook maar één voet in hun Londense flat te zetten. Dus zaten we nu met Pasen in Norbourne, aan de Engelse zuidkust.

Eerst had ik willen protesteren dat ik twee weken zonder mijn vrienden moest doorbrengen, maar Annie begon al te huilen zodra ik het over Londen had, terwijl pap en mam het juist een uitstekend idee vonden dat ik twee weken weg was, zonder alle afleiding van thuis.

Op hetzelfde moment dat ik aan haar dacht, stuurde mam me een berichtje. Ik twijfelde of ik het zou lezen. Het ging de laatste tijd niet zo denderend tussen haar en mij. Je moet weten dat Annie weliswaar mijn biologische moeder is, maar dat ik ben opgevoed door pap en mam. Tijdens het schooljaar woon ik bij hen, maar in de vakanties ga ik op bezoek bij mijn Amerikaanse familie. Een week eerder waren Annie en mijn zusjes uit de Verenigde Staten gekomen om met mij de vakantie door te brengen, terwijl pap en mam twee weken met mijn broertje Rory naar Disney World gingen.

Zuchtend opende ik het berichtje van mam.